

ÎNCHEIERE

29 iulie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul:

Valeriu Doagă

Judecătorii:

Nadejda Toma

Iurie Bejenaru

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspunderea Limitată „Safro-Tur”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Camerei de Licențiere împotriva Societății cu Răspunderea Limitată „Safro-Tur” cu privire la retragerea licenței,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 aprilie 2015, prin care a fost admis apelul declarat de către Camera de Licențiere, casată hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 30 iulie 2014 și emisă o nouă hotărâre cu privire la admiterea acțiunii,

c o n s t a t ă

La 25 aprilie 2014, Camera de Licențiere a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Safro-Tur” cu privire la retragerea licenței.

În motivarea acțiunii a indicat că la data de 16 martie 2010, SC „Safro-Tur” SRL s-a adresat la Camera de Licențiere cu cererea de reperfectarea licenței privind schimbarea adresei juridice, schimbarea genului de activitate din activitatea de turism în activitatea de turoperator. Iar în urma examinării cererii menționate, Camera de Licențiere la data de 26 martie 2010 a emis decizia nr.1157 privind reperfectarea licenței seria A MMII nr. 017945 din 27 ianuarie 2006 pentru genul „activitatea de turoperator”.

Susține că la 10 februarie 2014 directorul companiei SC „Safro-Tur” SRL a depus cererea privind suspendarea temporară a licenței pentru genul „activitatea de turoperator”, iar prin decizia nr.41 din 13 februarie 2014, a fost suspendată temporar licența din 27 ianuarie 2006 pe un termen de 2 luni, începând cu 13 februarie 2014.

Mai invocă că titularul de licență a fost obligat să înștiințeze în scris Camera de Licențiere despre lichidarea circumstanțelor care au dus la suspendarea temporară a

licenței.

Însă, la expirarea termenului de suspendare titularul de licență nu a informat petiționarul despre înlăturarea circumstanțelor, care au dus la suspendarea licenței, motiv din care în temeiul art.7 alin.(2) lit.a). art.21 alin.(2) lit.e) ale Legii 451/2001 privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător, Camera de Licențiere a emis decizia nr.141 din 23 aprilie 2014 privind retragerea licenței seria A MMII nr. 017945 din 27 ianuarie 2006 și solicită emiterea hotărîrii judecătorești privind retragerea licenței eliberată „Safro-Tur” pentru genul de activitate turoperator.

Prin hotărîrea judecătoriei Centru mun. Chișinău din 30 iulie 2014, acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 09 aprilie 2015, a fost admis recursul declarat de către Camera de Licențiere, casată hotărîrea primei instanțe și emisă o nouă prin care acțiunea a fost admisă și retrasă licența seria A MMII nr. 017945 din 27 ianuarie 2006 eliberată SRL „Safro-Tur” pentru genul „activitatea de turoperator”.

Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a reținut prevederile art. 17 din Legea nr. 235/2006 cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător, precum și art. 10 și art. 20 din Legea nr. 451/2001 privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător, care reglementează aspecte ce țin de suspendarea și reluarea valabilității licenței.

Cu referire la normele citate și în coraport cu materialele pricinii, instanța de apel a constatat că atât suspendarea cât și implicit reluarea valabilității licenței care are la bază cererea titularului de licență se realizează doar în baza deciziei autorității de licențiere, excluzînd necesitatea confirmării acesteia prin hotărîre judecătorească, situație diferită de celelalte temeuri prevăzute de lege privind suspendarea licenței, remarcînd astfel, că sistarea temporară a valabilității licenței este un proces reversibil, ce poate implica înaintarea ulterioară a cerinței privind anularea sistării licenței doar după remedierea circumstanțelor ce au dus la suspendarea acesteia.

Dat fiind aceste constatări, instanța de apel a concluzionat că în condițiile în care SRL „Safro-Tur” la expirarea termenului de 2 luni nu a informat autoritatea de licențiere despre înlăturarea circumstanțelor care au dus la suspendarea licenței și nu a depus cerere de preluare a activității, Camera de Licențiere a emis decizia privind retragerea licenței în temeiul art. 21 alin.(2) lit. e) al Legii nr. 451/2001, care indică drept temei pentru realizarea acțiunilor prevăzute de lege în vederea retragerii licenței servesc și neînlăturarea în termenul stabilit, a circumstanțelor care au dus la suspendarea licenței.

La 09 iunie 2015 SRL „Safro-Tur” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărîrii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerînd-o neîntemeiată și pasibilă casării.

Cu referire la prevederile art. 17 al Legii nr. 235 din 20 iulie 2006 cu privire la

principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător, invocă că în cazurile prevăzute expres de lege, activitatea de întreprinzător poate fi suspendată, cu adresarea ulterioară în instanța de judecată a autorității care a dispus suspendarea. Adresarea în judecată trebuie să se facă în decursul a 3 zile lucrătoare. În caz de nerespectare a acestui termen, suspendarea se anulează. Decizia autorității privind suspendarea (limitarea) activității de întreprinzător se aplică pînă la adoptarea de către instanța de judecată a hotărîrii definitive și irevocabile.

Cu referire la textul normei citate, insistă că în lipsa hotărîrii instanței de judecată privind suspendarea licenței, decizia nr.41 din 13 februarie 2014 de suspendare a licenței sale de către Camera de Licențiere se anulează de drept și nu poate fi utilizată pentru acțiuni ulterioare.

Apreciază ca neîntemeiat argumentul invocat de Camera de Licențiere pentru retragerea licenței, și anume neînlăturarea circumstanțelor care au dus la suspendarea temporară a licenței lit. e) alin.(2) art.21 al Legii nr. 451/2001, deoarece decizia nr.41 din 13 februarie 2014 privind suspendarea temporară a licenței se anulează de drept, ultima nu poate servi drept temei pentru decizia nr.141 din 23 aprilie 2014 privind retragerea licenței.

Menționează că licența eliberată pe numele companiei sale valabilă, odată ce nu a fost respectată procedura legală de suspendare, iar careva cerere de dispunere a retragerii licenței nici nu putea fi depusă de intimat odată ce acesta anterior nu a depus în instanță cerere pentru dispunerea suspendării licenței.

Mai invocă că unicul argument invocat de intimat pentru retragerea licenței este că în baza deciziei nr.41 din 13 februarie 2014 a fost suspendată licența sa pe termen de 2 luni în baza cererii sale, iar la expirarea termenului de 2 luni Compania nu a depus la Camera de Licențiere cerere privind reluarea activității.

Însă, consideră că acest argument a fost combătut integral atît în prima instanță, cît și în instanța de apel, și respectiv instanța de fond corect a apreciat faptul că cererea titularului de licență privind suspendarea acesteia nu este prevăzută de legislația în vigoare ca circumstanță care trebuie să fie înlăturată, dar alte circumstanțe care trebuie să fie înlăturate nu au fost stabilite, corect invocînd că nu au fost stabilite circumstanțe prevăzute de art.21 al Legii nr.451 de retragere a licenței și că intimatul nu a îndeplinit prevederile art. 17 alin.(3) al Legii nr.235 citat mai sus care stipulează procedura legală de suspendare licenței.

Consideră că constatarea instanței de apel precum că pentru suspendarea licenței în baza cererii titularului nu este necesară adresarea în instanța de judecată - este o interpretare eronată a prevederilor legale, odată ce legea nu stabilește careva excepții pentru suspendarea licenței în dependență de motivul suspendării. Mai mult că, însăși instanța de apel a confirmat faptul, că pentru reluarea licenței în cazul suspendării în baza cererii este necesară doar cererea titularului și nu este necesară înlăturarea a careva neajunsuri, odată ce suspendarea a survenit prin manifestarea de voință a titularului și nu ca sancțiune.

Afirmă că decizia instanței de apel este contradictorie, normele legale aplicabile au fost interpretate eronat în favoarea Intimatului.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SRL „Safro-Tur” este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SRL „Safro-Tur” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cadrul dezbaterilor judiciare.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către SRL „Safro-Tur” asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către SRL „Safro-Tur” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e

Recursul declarat de către Societatea cu Răspunderea Limitată „Safro-Tur” se consideră inadmisibil.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Nadejda Toma

Iurie Bejenaru